

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/354/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715214105
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5715214105.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobkyne H. O., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., X. O. L. XX, právne zastúpenej advokátom JUDr. Miroslavom Salíním, so sídlom H., J. XX, proti žalovaným 1/ B. O., nar. XX.X.XXXX, bytom H., P. R. XXXX/XX, 2/ D. K., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., X. O. L. XA/XX, obe právne zastúpené advokátom JUDr. Danielom Malíkom, so sídlom H., K. XXXX/X, o zaplatenie 6.600 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 21C/416/2015-69 zo dňa 29. júna 2017 v spojení s opravným uznesením č. k. 21C/416/2015-83 zo dňa 12. septembra 2017 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalované 1/, 2/ **m a j ú** voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáha zaplatenia sumy 3.300 eur voči každej zo žalovaných z titulu vynaloženia nákladov na rekonštrukciu bytu, ktorého vlastníkom bol právny predchodca oboch strán sporu (ich otec E. O.). Prioritne konštatoval, že žalobkyňa v priebehu konania - ani v dodatočnej sudcovskej lehote - nepreukázala výšku tvrdených nákladov na rekonštrukciu, resp. nepreukázala, že by tieto náklady predstavovali výšku, z ktorej pri uplatnení svojho nároku vychádzala. Doplnil, že predmetný byt, ktorý nadobudli žalobkyňa a žalované dedením do podielového spoluvlastníctva, neskôr predali, pričom v kúpnej zmluve bolo dohodnuté, že nakoľko žalobkyňa financovala rekonštrukciu bytu, bude jej podiel z kúpnej ceny zvýšený o 3.000 eur; čo nebolo medzi stranami sporné. Žalobkyňa teda uplatňovala voči žalovaným zvyšok ňou tvrdených nákladov na rekonštrukciu; celkovo malo ísť o sumu 9.600 eur, čiastočná úhrada nákladov pri predaji bytu činila pre žalobkyňu 3.000 eur a zvyšok 6.600 eur bol predmetom sporu. Okresný súd zopakoval, že žalobkyňa vynaloženie týchto nákladov nepreukázala.

2. Zároveň mal za to, že žalované dôvodne vzniesli námietku premlčania. Okresný súd konštatoval, že pohľadávka vznikla ukončením rekonštrukčných prác v októbri 2010. K premlčaniu práva žalobkyne voči jej otcovi, prípadne voči ostatným dedičkám po ňom, tak došlo uplynutím všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby (§ 101 Obč. zák.), „ale aj uplynutím objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Obč. zák.) v novembri 2013“. Keďže žalobkyňa podala žalobu dňa 4.8.2015, jej nárok by bol premlčaný aj keby sa začiatok premlčacej (3-ročnej objektívnej a 2-ročnej subjektívnej) lehoty na počítal od právoplatnosti dedičského rozhodnutia po otcovi sporových strán, na základe ktorého sa stali podielovými spoluvlastníkmi predmetného bytu (15.11.2011).

3. Okresný súd zamietol návrh žalobkyne na vykonanie dokazovania oboznámením spisov tamojšieho súdu sp. zn. 9C/310/2012 a 17D/1044/2010. Jednak neuviedla, čo konkrétne takýmto dokazovaním má byť preukázané a jednak predmetom veci sp. zn. 9C/310/2012 je vzájomné vyporiadanie podielových

spoluvlastníkov za užívanie spoločnej veci len jedným spoluvlastníkom. Navyše, nebolo sporné, že žalobkyňa vykonala rekonštrukciu bytu svojho otca a že jej vznikol nárok na náhradu s tým spojených nákladov, na čo aj bolo prihliadnuté pri vyplatení kúpnej ceny. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešné žalované majú voči žalobkyňi právo na ich náhradu.

4. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukazovala na to, že v konaní Okresného súdu Martin sp. zn. 9C/310/2012 si ako žalovaná uplatnila vzájomným návrhom voči každej žalobkyňi (obom žalovaným v súdnej veci) nárok na zaplatenie 3.300 eur a nakoľko vykonala tento započítací prejav, došlo k zániku voči nej na súde uplatnených (vzájomných) pohľadávok do výšky 2.400 eur voči každej zo žalovaných. Tvrdila, že tieto okolnosti mal okresný súd riešiť v označenom konaní ako vzájomný návrh, a nie vylúčiť ho na samostatné konanie (čo predstavuje prejednávany prípad - pozn. odvolacieho súdu). Navyše, v súdnej veci ju vyzval na zaplatenie nesprávneho súdneho poplatku, pre ktorého nezaplatenie konanie zastavil; hoci neskôr toto rozhodnutie zrušil po zaplatení súdneho poplatku v správnej výške. Žalobkyňa mala za to, že nezaobraním sa účinkami dotknutého započítacieho prejavu jej okresný súd odňal právo na spravodlivý proces, keďže nemohla uplatniť v konaní sp. zn. 9C/310/2012 a ani v súdenom prípade svoje procesné práva.

5. Namietala tiež, že od 18.5.2017, kedy jej okresný súd uložil, aby predložila doklady k rekonštrukcii bytu, bol pre ňu problém tieto zhromaždiť a keď tak urobila, nestihla k nim podať primerané písomné vysvetlenie, pričom súd jej odmietol poskytnúť ďalšiu lehotu. Rovnako jej nebolo umožnené v určitej lehote vyjadriť sa k námietke premlčania vznesenej protistranou, vrátane dôsledného oboznámenia sa so súvisiacimi dokladmi. Nadväzne, je podľa odvolateľky napadnutý rozsudok predčasný.

6. Žalobkyňa tvrdila, že okresný súd nevzal do úvahy ani to, že v kúpnej zmluve týkajúcej sa predaja predmetného bytu žalované pri určení kúpnej ceny minimálne čiastočne (podľa nej však úplne) uznali nárok žalobkyne na náhradu nákladov za vykonanú rekonštrukciu bytu a súhlasili so zvýšením kúpnej ceny v jej prospech. Ohľadne uplatnenia predmetného nároku žalobkyňou pri uzatváraní, resp. pri príprave danej kúpnej zmluvy a jeho akceptovania žalovanými navrhla vypočuť svedka H., ktorému návrhu však okresný súd nevyhovel. Nakoľko k vysporiadaniu vzájomných nárokov žalobkyne a žalovaných došlo práve pri uzavretí kúpnej zmluvy z 29.1.2015 takéto dokazovanie malo byť vykonané.

7. Žalované žiadali odvolanie žalobkyne „zamietnuť“. Uviedli, že okresný súd správne vylúčil súdenu vec na samostatné konanie. Zdôrazňovali, že k započítaciemu prejavu v danom prípade vôbec nedošlo. Z podania žalobkyne zo dňa 2.8.2015 nevyplýva, že by niekedy predložila žalovaným vyúčtovanie tvrdených investícií do predmetného bytu. Rovnako žalobkyňa počas celého konania nevedela uniesť dôkazné bremeno o rozsahu uplatnenej pohľadávky, pričom dva a pol roka je dostatočne dlhá doba, aby žalobkyňa predložila potrebné doklady. Žalované pritom pohľadávku žalobkyne v uplatňovanom rozsahu vôbec neuznávali. Pokiaľ by aj bola dôvodná, čo však žalované popierali, v čase jej uplatnenia už bola premlčaná. K námietke premlčania mala žalobkyňa možnosť vyjadriť sa na poslednom pojednávaní, keď bola zastúpená aj advokátom.

8. Dodali, že nerozporujú, že došlo k rekonštrukcii predmetného bytu, popierajú však „vymyslený rozsah pohľadávky“; čo sa potvrdilo tým, že žalobkyňa nepredložila jediný doklad preukazujúci vynaloženie prostriedkov na rekonštrukciu. Žalované uzavreli, že celé odvolanie protistrany je založené na neurčitých a nepodložených hypotézach.

9. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaných vyjadřila po uplynutí určenej lehoty (s oneskorením vyše jedného mesiaca), pričom z dôvodu nepravdivých tvrdení v jej žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, nebolo tejto vyhovené (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/354/2017 z 7.2.2018). Nadväzne nebolo prihliadané na obsah dotknutej reakcie a táto nebola ani zasielaná na vyjadrenie žalovaným.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Neobstojí odvolacia argumentácia žalobkyne o porušení jej práva na spravodlivý proces v súvislosti s vylúčením jej vzájomného návrhu (predmetu súdnej veci) na samostatné konanie. Vylúčenie veci na samostatné konanie už bezprostredne len zo svojej podstaty nemôže predstavovať porušenie práva na spravodlivý proces. Vo „vylúčenom konaní“ má totiž každá zo strán rovnaké procesné práva (a aj povinnosti), ako by mala v konaní, z ktorého došlo k vylúčeniu.

12. Len na okraj a bez konštatovania správnosti, či nesprávnosti predmetného procesného postupu (čo - vzhľadom na povahu uznesenia o vylúčení veci na samostatné konanie, ktorým sa upravuje vedenie konania - odvolaciemu súdu neprislúcha a neprislúchalo ani v čase vydania dotknutého uznesenia dňa 24.8.2015), krajský súd uvádza, že vo veci Okresného súdu Martin sp. zn. 9C/310/2012 tak konajúci súd učinil preto, že žalovaná uplatnila nárok vzájomným návrhom po vyše dvoch rokoch od začatia konania a dovtedy vykonané dokazovanie (o nároku uplatnenom pôvodnou žalobou o vydanie majetkového prospechu z titulu výlučného užívania bytu v podielovom spoluvlastníctve výlučne žalovanou) by nemohlo podkladom pre konanie o vzájomnom návrhu. Už v danom uznesení zo dňa 24.8.2015 okresný súd uviedol, že odporkyňa (žalobkyňa v súdnej veci) nepredložila žiadne dôkazy k pohľadávke uplatňovanej vzájomným návrhom.

13. V danej súvislosti je zároveň nutné poukázať na nesprávnu interpretáciu problematiky zániku záväzku započítaním, ktorú prezentuje odvolateľka. Žalobkyňa (minimálne) nepriamo naznačuje, že už bezprostredným uplatnením vzájomného návrhu z jej strany voči žalovaným (žalobkyniam v konaní sp. zn. 9C/310/2014) bez ďalšieho došlo k zániku ich pohľadávok vo výške 2.400 eur. Je potrebné zdôrazniť, že tak ako v súdnej veci, tak i v konaní sp. zn. 9C/310/2014 (pokiaľ by nedošlo k vylúčeniu jej vzájomného návrhu na samostatné konanie) by žalobkyňu rovnako zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne jej tvrdení o vykonaní rekonštrukcie predmetného bytu; predovšetkým o rozsahu vynaložených investícií/nákladov. Inými slovami, tejto povinnosti by žalobkyňa nebola v konaní sp. zn. 9C/310/2012 zbavená iba preto, že išlo o vzájomný návrh a že z hľadiska postavenia strán v spore vystupovala v pozícii žalovanej.

14. Nad bezprostredný rámec odvolania krajský súd dopĺňa, že započítaním môžu zaniknúť len existujúce/preukázané pohľadávky. Iba tvrdenie žalobkyne, že má voči žalovaným pohľadávky vo výške po 3.300 eur však rozhodne nie je preukázaním existencie takýchto jej pohľadávok a nevedie ani k zániku voči nej uplatňovaných pohľadávok z titulu započítania. Dotknutý stav nepreukázania (dokonca ani len dostatočne konkrétneho skutkového tvrdenia) údajných nákladov žalobkyňou vynaložených na rekonštrukciu predmetného bytu pretrvával aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu.

15. Nedôvodnou je tiež námietka odvolateľky o neumožnení jej v primeranom čase /lehote predložiť dôkazy o rozsahu ňou financovaných rekonštrukčných prác. Žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie 6.600 eur voči žalovaným po prvýkrát v podaní zo dňa 2.8.2015. Bez ohľadu na to, že štandardnou súčasťou vzájomnej žaloby (zhodne ako žaloby samotnej) je pripojenie, resp. aspoň označenie dôkazov preukazujúcich jednotlivé tvrdenia tej-ktorej sporovej strany (t.j. už v danom čase bolo povinnosťou žalobkyne relevantné dôkazy pripojiť/označiť), obdobie takmer dvoch rokov do rozhodnutia okresného súdu v aktuálnom konaní (29.6.2017) bolo viac ako dostatočné na unesenie dôkazného bremena; eventuálne aj s príslušným „vysvetlením“.

16. Obdobne neopodstatneným je tvrdenie žalobkyne o nemožnosti vyjadriť sa k námietke premlčania vznesenej protistranou. Rozhodujúce skutočnosti a k nim viažuce sa časové údaje boli jednoznačné (investície žalobkyne do rekonštrukcie predmetného bytu v októbri 2010 a podanie vzájomného návrhu dňa 24.8.2015). Vzhľadom na trojročnú premlčaciu dobu (bez ohľadu či v zmysle § 100 alebo § 107 ods. 2 Obč. zák.) je nadväzne nepochybné jej uplynutie pred podaním vzájomného návrhu. Ak žalobkyňa mala za to, že premlčacia lehota neuplynula, bolo jej povinnosťou uvedené konkrétne tvrdiť a preukázať. Na pojednávaní dňa 29.6.2017 a ani v odvolaní nevymedžila žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by mali podmieňovať náročnosť eventuálnej (proti)argumentácie na dotknuté jednoznačné skutočnosti; najmä ak žalobkyňa bola v konaní právne zastúpená.

17. Rozhodne takouto okolnosťou nebolo dedičské konanie po otcovi strán, ktorého účastníčkou bola tiež žalobkyňa (zhodne tak žalované) a v ktorom si uplatňovala aj (inú) pohľadávku voči dedičstvu; teda mala vedomosť o nutnosti uplatňovať si svoje nároky voči poručiteľovi. Navyše, bez ohľadu na objektívny okamih vzniku tvrdených nákladov na rekonštrukciu bytu v októbri 2010 bezprostredne od právoplatnosti dedičského rozhodnutia (15.11.2011) do podania vzájomného návrhu (24.8.2015) uplynula doba dlhšia než tri roky. Predmetný objektívny charakter začiatku plynutia premlčacej doby je relevantný i v súvislosti s priebehom rokovaní o odpredaji stranami zdedeného bytu. Pripadné nadobudnutie vedomosti žalobkyne o „neprenehání“ jej predmetného bytu žalovanými by malo význam len z pohľadu subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá však môže plynúť len v rámci lehoty objektívnej. Preto by bolo nadbytočné aj eventuálne dokazovanie výsluchom osoby, ktorá

danú kúpnu zmluvu pripravovala. Návrh žalobkyne na výsluch tohto svedka nebol ani predložený; nie je súčasťou spisu.

18. Pokiaľ aj nemal právny zástupca vedomosť o dedičskom rozhodnutí po právnom predchodcovi strán (ako tvrdil na pojednávaní dňa 29.6.2017) z hľadiska súvislostí premlčania bol určujúcim dátum právoplatnosti dotknutého rozhodnutia, na oboznámenie sa s ktorým mu bol dostatočný priestor poskytnutý i v rámci predmetného úkonu okresného súdu. Zároveň je však nutné zdôrazniť, že žalobkyňa bola (aktívnou) účastníčkou daného dedičského konania a mala (kvalifikovanú) vedomosť o rozhodnutia vydaných v jeho rámci. Prípadné nedôslednosti v komunikácii medzi klientom a právnym zástupcom pritom nemôžu ísť „na úkor“ protistrany a ani nemôžu brániť plynulému postupu pri prejednávani a rozhodovaní veci súdom.

19. V nemalej miere účelovým je i tvrdenie žalobkyne o uznaní jej nároku (až v rozsahu uplatňovanom v súdnej veci) žalovanými s poukazom na čl. II bod 5 kúpnej zmluvy, ktorou sporové strany prevádzali dedením nadobudnutý byt. Predmetným zmluvným dojednaním žalované akceptovali náklady vynaložené žalobkyňou do rekonštrukcie daného bytu (práve) v ňom uvedenej výške 3.000 eur. Ničím nepodložená je však úvaha žalobkyne, že tým akceptovali/uznali i jej nárok na náhradu nákladov na rekonštrukciu predmetného bytu nad sumu 3.000 eur.

20. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobkyňou, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil.

21. Ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý žalobkyňa napádala výlučne v súvislosti s namietanou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (zamietnutím žaloby). Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu (plného) úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s 396 ods. 1 CSP. Odvolateľka - žalobkyňa nebola v tomto štádiu konania (vôbec) úspešná, preto majú žalované voči nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.